

лише музично-творчих здібностей учнів, але й загалом їхньому емоційно-естетичному ставленню до музичного, зокрема вокального мистецтва. Спільне ансамблеве виконання викликає у дітей особливе зацікавлення, оскільки учні активно співпрацюють та взаємодіють між собою, що збагачує їхню емоційну сферу. Сольний спів розвиває самостійність, індивідуальність та покращує ефективність власної діяльності. Взаємонавчання, взаєморозуміння та взаємопідтримка у процесі вивчення естрадно-вокального мистецтва є головними факторами у створенні позитивної атмосфери в навчанні, що сприятиме ефективному та якісному сприйняттю музики загалом.

Естрадно-вокальне мистецтво, в якому взаємопов'язані індивідуальність та артистизм виконавця, його вокальна та акторська майстерність, виконує насамперед надзвичайно важливу емоційно-естетичну функцію – дарувати незабутні відчуття, піднесений емоційний настрій, нові неповторні естетичні враження [2]. Заняття естрадним співом відіграють важливу роль у розвитку емоційно-естетичного сприйняття музики у школярів, зокрема у формуванні їхніх музичних почуттів та смаків, збагаченні внутрішнього духовного світу. Значущість естрадно-вокального мистецтва в освітньому процесі полягає у формуванні емоційно-естетичного ставлення у школярів до музичних творів, що проявляється в усвідомленому розумінні їхньої сутності, художньо-образної мови тощо. Одними з важливих завдань даного виду мистецтва є виховання художніх інтересів, морально-естетичних ідеалів, що надалі сприятиме успішній художньо-творчій самореалізації.

ЛІТЕРАТУРА

1. Гмиріна С. В. Вокальна популярна музика як засіб виховання молодших школярів. Педагогіка формування творчої особистості у вищій і загальноосвітній школах. 2022. № 80. Т. 1. С. 81–85.
2. Кишакевич С., Стець Г. Емоційно-естетична складова естрадного вокального номера. Інноваційна педагогіка. 2023. Вип. 56. Т. 2. С. 48–51.
3. Фок М. Напрямки популярної естрадної музики та їх вплив на емоційно-естетичний досвід старших школярів. Студентський науковий вісник. 2012. № 30. С. 250–253.

Захар КОЗЛИК,
студент групи КМО-11
факультету культури і мистецтв
Львівського національного університету
імені Івана Франка
Науковий керівник – Зоряна ГНАТІВ,
доцент кафедри музичного мистецтва
Львівського національного університету
імені Івана Франка,
кандидат філософських наук, доцент
gnativz@ukr.net

Zakhar KOZLYK,
Student of the group of the KMO-11

**«ЩЕДРИК» М. ЛЕНТОВИЧА: МУЗИКА, ЩО ТРАНСЛЮЄ СВІТОВІ
НЕЗЛАМНІСТЬ УКРАЇНСЬКОГО ДУХУ
«SHCHEDRYK» BY M. LENTOVYCH: MUSIC THAT BROADCASTS TO
THE WORLD THE INVINCIBILITY OF THE UKRAINIAN SPIRIT**

Українська історія, мистецтво, культура - це про велич та мужність поколінь, незламний дух народу, його прагнення до свободи, це глибина та багатство мистецької спадщини. Незважаючи на труднощі й випробування, українці впродовж віків зуміли зберегти свою ідентичність, рідну мову та унікальні традиції, які стали джерелом нашої сили та національної гордості. Саме ця спадщина сьогодні підтримує нас у боротьбі за майбутнє. Вміння цінувати своє коріння та пишатися ним - це те, що надає нам впевненості, допомагає відчувати зв'язок із рідною землею та достойно представляти Україну на міжнародній арені. Через цей глибокий зв'язок між минулим і сучасністю ми можемо краще зрозуміти суть нашої культури, її глибину, мудрість та неповторність.

Існують мелодії, які народжуються з душі народу, проходять крізь віки та кордони і стають близькими для людей у різних частинах світу. Однією з таких мелодій є «Щедрик» Миколи Леонтовича. Цей твір не тільки зберіг автентичність, а й відкрив світові красу української музики, показавши її універсальність і глибину. Його визнання у світі - це приклад того, як українська культура здатна збагачувати світове мистецтво й бути джерелом натхнення для багатьох поколінь. Адже українська культура - це не тільки про традиції та історію, а це ще й про силу, яка допомагає нам залишатися собою навіть у найважчі часи.

Одним із таких символів є пісня «Щедрик» у хоровій обробці Миколи Леонтовича. Вона стала справжньою музичною візитівкою України, яку сьогодні знає весь світ. «Щедрик» - давня українська обрядова пісня, яку співали ще до прийняття християнства. Її виконували навесні, коли прилітали ластівки, тому в тексті згадується саме ця пташка. Сьогодні її часто співають на Різдво, але в старовину вона була весняною щедрівкою.

Композитор Микола Леонтович створив із простої народної мелодії справжній шедевр - хорову композицію для співу а cappella. Працював над нею кілька років і завершив у 1916 році. Уперше її виконали в Києві на різдвяному концерті, і пісня одразу полонила слухачів.

Через три роки після прем'єри М. Леонтович передав партитуру відомому диригенту Олександру Кошицю. Хор під його керівництвом гастролював Європою, а згодом і Америкою. Саме завдяки концертній діяльності хору «Щедрик» почули в багатьох країнах. Пісня зачаровувала людей, її просили співати на біс, писали про неї в газетах.

У 1922 році хор виступив у Carnegie Hall у Нью-Йорку - одному з найпрестижніших концертних залів світу. Потім - гастролі по США, Канаді, країнах Латинської Америки. Загалом - понад 115 концертів у 36 країнах! У Мехіко на один із виступів прийшло 40 тисяч людей.

У 1936 році американський диригент українського походження Пітер Вільговський почув «Щедрика» і створив новий англomовний текст. Він назвав пісню Carol of the Bells («Колядка дзвіночків»). Замість української ластівки в пісні з'явилися різдвяні дзвоники. Завдяки цьому версія стала популярною в англomовному світі. Її почали співати хори, вона з'явилася в радіоефірах і згодом - у фільмах, а також у рекламах. Сьогодні «Carol of the Bells» - це одна з найвідоміших різдвяних пісень у світі. Але слід пам'ятати, що її коріння - українське, і що її створив саме Микола Леонтович.

«Українська народна пісня «Щедрик» завдяки генетично закладеному в ній оптимізму, професійній обробці Миколи Леонтовича та високомистецькій інтерпретації Олександра Кошиця впродовж ХХ ст. пройшла шлях до світового музичного бестселера. Завдяки англійському літературному тексту з опорою на образ «новорічних дзвоників», твір став близьким і зрозумілим людям різних націй і народів» (Карась, С. 346).

Сьогодні «Щедрик» лунає різними мовами, зокрема «в Англії його називають «новорічною серенадою», у Латинській Америці – «піснею великого чару» чи «піснею буремного моря», а в Канаді – «нововідкритим сфінксом». Музичний світ визнав «Щедрика» однією з найбільших пісень ХХ століття, а Україну – «країною пісень» (2, С.358).

На жаль, сам композитор не встиг дізнатися про світову славу свого твору. У січні 1921 року, на 44 році життя був підступно вбитий агентом радянської спецслужби. Це стало великою трагедією та непоправною втратою для української культури.

«Щедрик» - це не просто мелодія. Це символ нашої культури, нашої витривалості й краси. Коли світ слухає цю пісню, він чує голос України - гордий, сильний, творчий. Це наша культурна зброя, яка об'єднує, надихає і говорить мовою музики про нашу незалежність і боротьбу.

Сьогодні, коли Україна знову бореться за свою свободу, «Щедрик» продовжує звучати у світі як доказ того, що українська нація, українська культура живе, творить і перемагає.

ЛІТЕРАТУРА

1. Карась Г. (2012). Феномен «Щедрика» в обробці Миколи Леонтовича у світовому комунікаційному просторі ХХ ст. Педагогічна освіта: теорія і практика. Вип. 12. С. 343-347.
2. Овсяннікова Н. (2025). «Щедрик» як культурний код української ідентичності та глобальний музичний феномен. Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв : наук. журнал. № 1. С. 356–360.

Валерія КОНЮХОВА,
студентка ПЦК «Народна хореографія» КЗВО
КОР «Академія мистецтв